ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 29ης Μαΐου 1997 *

Στην υπόθεση C-153/96 P,

Jan Robert de Rijk, υπάλληλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Πράγας (Τσεχική Δημοκρατία), εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 7 Μαρτίου 1996 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-362/94, De Rijk κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-365), και με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον Julian Currall, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J-P. Puissochet και M. Wathelet, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 5ης Δεκεμβρίου 1996,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Ιανουαρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Μαΐου 1996, ο J. R. de Rijk άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντίστοιχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 7ης Μαρτίου 1996, Τ-362/94, De Rijk κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-365, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), καθόσον με την απόφαση αυτή απορρίφθηκαν τα αιτήματά του με τα οποία ζήτησε, πρώτον, να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής της 18ης Ιανουαρίου 1994, με την οποία του επεστράφη το ποσό των 4 412 βελγικών φράγκων (BFR) στα πλαίσια της συμπληρωματικής υγειονομικής ασφαλίσεως, καθώς και, εφόσον κριθεί αναγκαίο, η απόφαση της Επιτροπής της 15ης Ιουλίου 1994, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του, δεύτερον, να υποχρεωθεί η Επιτροπή στην καταβολή στο ακέραιο της διαφοράς μεταξύ των πράγματι καταβληθέντων εξόδων και των παροχών του κοινού συστήματος υγειονομικής ασφαλίσεως, ήτοι του ποσού των 4 950 BFR, και, τρίτον, να κριθούν παράνομες και, κατά συνέπεια, να ακυρωθούν οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις (στο εξής: ΓΕΔ) του άρθρου 24, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος Χ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).

2 Από τις περιεχόμενες στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου προκύπτουν τα εξής:

«(...)

Νομικό πλαίσιο

1. Η διάταξη που βρίσκεται στο επίκεντρο της παρούσας διαφοράς περιλαμβάνεται στο άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος Χ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής, αντιστοίχως: παράρτημα Χ και ΚΥΚ). Το παράρτημα αυτό περιλήφθηκε στον ΚΥΚ με τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 3019/87 του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1987, για τη θέσπιση ειδικών και κατά παρέκκλιση διατάξεων που ισχύουν για τους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων οι οποίοι είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα (ΕΕ L 286, σ. 3, στο εξής: κανονισμός 3019/87). Το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος Χ έχει ως εξής:

"Ο υπάλληλος, ο/η σύζυγός του, τα τέκνα του και τα άλλα συντηρούμενα από αυτόν πρόσωπα καλύπτονται από συμπληρωματική ασφάλιση ασθένειας, η οποία καλύπτει τη διαφορά μεταξύ των πράγματι καταβληθέντων εξόδων και των παροχών του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης που προβλέπεται στο αρθρο 72 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, αποκλειομένης της εφαρμογής της παραγράφου 3 του εν λόγω άρθρου."

2. Για το άρθρο αυτό θεσπίστηκαν γενικές εκτελεστικές διατάξεις, που δημοσιεύθηκαν στις *Διοικητικές Πληροφορίες* αριθ. 642, της 17ης Σεπτεμβρίου 1990 (σ. 33, στο εξής: ΓΕΔ), των οποίων το άρθρο 2 προβλέπει τα εξής:

"Η συμπληρωματική ασφάλιση ασθένειας καλύπτει:

1) τον υπάλληλο που είναι τοποθετημένος εκτός Κοινότητας,

2) τα πρόσωπα που είναι ασφαλισμένα από τον αναφερόμενο στο παραπάνω σημείο 1 άμεσα ασφαλισμένο υπάλληλο, δυνάμει του άρθρου 72 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως όπως προσδιορίζεται από τις κανονιστικές διατάξεις σχετικά με την υγειονομική ασφάλιση των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής αποκαλούμενες 'κανονιστικές διατάξεις'), εφόσον κατοικούν μονίμως στον τόπο υπηρεσίας του υπαλλήλου ο οποίος καλύπτεται δυνάμει του σημείου 1.

Σε περίπτωση που κατοικούν αλλού, τα εν λόγω πρόσωπα καλύπτονται κατά τη διάρκεια παραμονής τους στον τόπο όπου είναι τοποθετημένος ο υπάλληλος καθώς και, ύστερα από γνωμάτευση του ιατρού-συμβούλου, στις περιπτώσεις όπου τα ιατρικά έξοδα συνδέονται, ως προς την αιτία τους, με τον τόπο υπηρεσίας του ασφαλισμένου,

3) τον υπάλληλο που βρίσκεται σε άδεια για προσωπικούς λόγους κατ' εφαρμογήν του άρθρου 40, παράγραφος 2, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ, όταν κατοικεί μονίμως στον τόπο υπηρεσίας του/της συζύγου που καλύπτεται δυνάμει του σημείου 1.

Κατόπιν αιτήσεως του υπαλλήλου, η κάλυψη που προβλέπεται στα σημεία 2 και 3 διατηρείται κατά τη διάρκεια της περιόδου μετεκπαίδευσης που προβλέπεται στο άρθρο 3 του παραρτήματος X του ΚΥΚ, υπό την προϋπόθεση ότι οι ενδιαφερόμενοι εξακολουθούν να κατοικούν στον τόπο — εκτός Κοινότητας — όπου έχει τοποθετηθεί ο υπάλληλος."

Το ιστορικό της διαφοράς

3. Ο προσφεύγων είναι υπάλληλος βαθμού Β 2, τοποθετημένος στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Φινλανδία.

4. Κατά τη διάρκεια του θέρους του 1993, υποβλήθηκε σε έξοδα για ιατρική περίθαλψη παρασχεθείσα σε συντηρούμενα από αυτόν πρόσωπα, ιδίως στον γιό του που έχει τη συνήθη κατοικία του στο Βέλγιο. Στις 18 Αυγούστου 1993, ο προσφεύγων υπέβαλε στην καθής αίτηση επιστροφής συνολικού ποσού 26 631 BFR.

5. Στις 6 Οκτωβρίου 1993, το ταμείο του κοινού συστήματος υγειονομικής ασφαλίσεως των οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων του απέστειλε ανάλυση λογαριασμού, από την οποία προέκυπτε ότι επί συνολικού ποσού 26 631 BFR το ταμείο αναλάμβανε 21 681 BFR, το δε υπόλοιπο ποσό των 4 950 BFR μπορούσε ενδεχομένως να επιστραφεί στον ασφαλισμένο βάσει του άρθρου 24 του παραρτήματος X του ΚΥΚ.

6. Με επιστολή της 18ης Ιανουαρίου 1994, η Επιτροπή γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα ότι θα του επέστρεφε, βάσει του άρθρου 24 του παραρτήματος X του ΚΥΚ, το ποσό των 4 412 BFR αντί του αιτηθέντος ποσού 4 950 BFR, το δε υπόλοιπο ποσό των 538 BFR θα βάρυνε τον ίδιο, για τον λόγο ότι τα έξοδα που πραγματοποίησε για τον γιο του που είχε τη συνήθη κατοικία του στο Βέλγιο δεν μπορούσαν να επιστραφούν παρά μόνο βάσει του άρθρου 72 του ΚΥΚ.

7. Στις 18 Απριλίου 1994, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

8. Με απόφαση της 15ης Ιουλίου 1994, που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 4 Αυγούστου 1994, η καθής απέρριψε την ένσταση αυτή. Στην απόφασή της ανέφερε ότι ο γιος του J. R. de Rijk κατοικούσε μονίμως στο Βέλγιο και ότι οι ιατρικές δαπάνες που είχαν πραγματοποιηθεί εκεί, αντίθετα προς εκείνες στις οποίες είχε υποβληθεί στο Ελσίνκι, δεν μπορούσαν να επιστραφούν βάσει του άρθρου 24 του παραρτήματος X. Η Επιτροπή δικαιολόγησε την απόφασή της ισχυριζόμενη, αφενός, ότι ο λόγος υπάρξεως της προβλεπομένης στο άρθρο αυτό συμπληρωματικής ασφαλίσεως συνίσταται στην κάλυψη των κινδύνων που οφείλονται στις ιδιαίτερες συνθήκες διαβιώσεως των υπαλλήλων που είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα και, αφετέρου, ότι, ελλείψει δεσμού μεταξύ των πραγματοποιηθέντων εξόδων και της διαμονής εκτός Κοινότητας, το άρθρο 24 του παραρτήματος X δεν είχε εφαρμογή. Η καθής προσέθεσε ότι κάθε άλλη ανάλυση θα συνεπαγόταν προφανή δυσμενή διάκριση σε βάρος των υπαλλήλων που είναι τοποθετημένοι εντός της Κοινότητας.»

3 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο J. R. de Rijk, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Νοεμβρίου 1994, άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε να ακυρωθούν οι αποφάσεις της Επιτροπής της 18ης Ιανουαρίου και της 15ης Ιουλίου 1994, καθώς και να κριθούν παράνομες και επομένως να ακυρωθούν οι ΓΕΔ του άρθρου 24, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος X.

4 Ο αναιρεσείων προέβαλε δύο λόγους προς στήριξη της προσφυγής του, εκ των οποίων ο πρώτος αφορούσε παράβαση του άρθρου 24 του παραρτήματος Χ και ο δεύτερος την έλλειψη νομιμότητας των ΓΕΔ, βάσει των οποίων είχε ληφθεί η προσβαλλόμενη απόφαση.

5 Το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή του J. R. de Rijk.

6 Όσον αφορά τους δύο λόγους που προέβαλε ο αναιρεσείων, το Πρωτοδικείο θεώρησε καταρχάς, στη σκέψη 30, ότι αφορούσαν κατ' ουσίαν το ζήτημα αν η στο ακέραιο επιστροφή των ιατρικών εξόδων που πραγματοποιήθηκαν για το συντηρούμενο τέκνο υπαλλήλου τοποθετημένου εκτός Κοινότητας εξαρτάται από τη μόνη προϋπόθεση τοποθετήσεως του υπαλλήλου εκτός Κοινότητας ή εξαρτάται επίσης από την προϋπόθεση ότι το τέκνο κατοικεί μονίμως στη χώρα που είναι τοποθετημένος ο υπάλληλος αυτός.

7 Το Πρωτοδικείο θεώρησε καταρχάς, στις σκέψεις 31 έως 33, ότι ήταν αναγκαίο να ερμηνευθεί το άρθρο 24 του παραρτήματος Χ και, προς τούτο, έλαβε υπόψη, αναφερόμενο στη νομολογία του Δικαστηρίου, το πλαίσιο και τους σκοπούς της ρυθμίσεως στην οποία εντάσσεται η διάταξη αυτή. Έτσι, το Πρωτοδικείο θεώρησε, αφενός, ότι, σύμφωνα με το προοίμιο του κανονισμού 3019/87, η θέσπιση του ειδικού συστήματος του παραρτήματος Χ οφείλεται στις ιδιαίτερες συνθήκες διαβιώσεως των υπαλλήλων που είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα και, αφετέρου, ότι από το σημείο 22 της αιτιολογικής εκθέσεως της προτάσεως του κανονισμού που οδήγησε στον κανονισμό 3019/87 προκύπτει ότι η συμπληρωματική ασφάλιση δικαιολογείται από το πολύ υψηλό κόστος της υγειονομικής περιθάλψεως σε ορισμένες χώρες και από τους πρόσθετους κινδύνους τους οποίους αντιμετωπίζουν οι υπάλληλοι και οι οικογένειές τους.

8 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε εν συνεχεία, στη σκέψη 34, ότι, εφόσον το άρθρο 24 του παραρτήματος Χ αποβλέπει στην αντιστάθμιση αυτών των δυσμενών περιστάσεων, η συμπληρωματική επιστροφή που προβλέπει εφαρμόζεται μόνο στον υπάλληλο που είναι τοποθετημένος σε τρίτη χώρα και στα συντηρούμενα από αυτόν πρόσωπα που κατοικούν στη χώρα αυτή. Αντιθέτως, το

γενικό σύστημα του άρθρου 72 του ΚΥΚ εφαρμόζεται στα ιατρικά έξοδα στα οποία υποβάλλεται ο υπάλληλος που είναι τοποθετημένος σε τρίτη χώρα για συντηρούμενο από αυτόν πρόσωπο το οποίο κατοικεί συνήθως εντός της Κοινότητας, δεδομένου ότι, στην περίπτωση αυτή, δεν υφίστανται οι δυσμενείς περιστάσεις τις οποίες ο νομοθέτης επιδιώκει να αντισταθμίσει.

9 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επιπλέον, στη σκέψη 35, το επιχείρημα του αναιρεσείοντος ότι, η ειδική ρύθμιση του παραρτήματος Χ εφαρμόζεται ακόμη και όταν πρόκειται για χώρα στην οποία τα ιατρικά έξοδα ή οι κίνδυνοι δεν είναι μεγαλύτεροι απ' ό,τι εντός της Κοινότητας. Το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι ο νομοθέτης, διαπνεόμενος από τη μέριμνα για χρηστή διαχείριση, επέλεξε ένα σύστημα στο οποίο τεκμαίρεται ότι τα ιατρικά έξοδα ή οι κίνδυνοι είναι πάντοτε μεγαλύτεροι στις τρίτες χώρες και πρόσθεσε ότι, ως αποτέλεσμα της ίδιας μέριμνας για απλότητα, η εφαρμογή του συστήματος του άρθρου 24 του παραρτήματος Χ δεν αποκλείστηκε στις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι υπάλληλοι που είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα ή τα συντηρούμενα από αυτούς πρόσωπα υποβάλλονται σε ιατρικά έξοδα κατά τη διάρκεια προσωρινών παραμονών εντός της Κοινότητας. Αυτή όμως η επιλογή δεν μπορεί να διακυβεύσει τον ανωτέρω περιγραφέντα σκοπό του άρθρου αυτού.

10 Το Πρωτοδικείο θεώρησε περαιτέρω στη σκέψη 36 ότι διαφορετική ερμηνεία του άρθρου 24 του παραρτήματος Χ θα ήταν ασυμβίβαστη με την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Κατά το Πρωτοδικείο, η κατάσταση του υπηρετούντος σε τρίτη χώρα υπαλλήλου διαφέρει από εκείνη ενός άλλου υπαλλήλου, μόνον εφόσον το πρόσωπο που τυγχάνει ιατρικής περιθάλψεως είναι εκτεθειμένο στις δυσμενείς περιστάσεις που συνδέονται με τον τόπο στον οποίο είναι τοποθετημένος ο υπάλληλος από τον οποίο έλκει το δικαίωμα ασφαλίσεως, δηλαδή εφόσον έχει τη συνήθη κατοικία του στον τόπο υπηρεσίας. Αν αυτό δεν συμβαίνει, η κατάσταση του υπαλλήλου αυτού είναι πανομοιότυπη με εκείνη του υπαλλήλου που είναι τοποθετημένος εντός της Κοινότητας.

11 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα του αναιρεσείοντος ότι οι υπάλληλοι που είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα καταβάλλουν, αντίθετα προς τους λοιπούς υπαλλήλους, ειδική εισφορά στο σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως, το Πρωτοδικείο θεώρησε στη σκέψη 37 ότι η εισφορά αυτή αποβλέπει στη μερική χρηματοδότηση της καλύψεως των κινδύνων τους οποίους αντιμετωπίζουν οι υπάλληλοι και τα συντηρούμενα από αυτούς πρόσωπα, κινδύνων οι οποίοι απορρέουν από το γεγονός ότι τα ιατρικά έξοδα και οι κίνδυνοι είναι εν γένει μεγαλύτεροι στις τρίτες χώρες απ' ό,τι στην Κοινότητα.

12 Στα πλαίσια της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει τρεις λόγους που αφορούν, αντιστοίχως, την παράβαση του άρθρου 24 του παραρτήματος Χ, την παραβίαση των αρχών της ασφαλείας δικαίου και της απαγορεύσεως των διακρίσεων και την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που διαλαμβάνεται στο άρθρο 33 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου. Όσον αφορά τον λόγο περί παραβιάσεως της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, πρέπει να τονιστεί ότι η αρχή αυτή χρησιμοποιείται από το Πρωτοδικείο προς στήριξη της ερμηνείας του άρθρου 24 του παραρτήματος Χ, οπότε οι επικρίσεις τις οποίες διατυπώνει συναφώς ο αναιρεσείων δεν συνιστούν αυτοτελή λόγο αναιρέσεως σε σχέση με τον πρώτο λόγο.

Επί του παραδεκτού

13 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η επιχειρηματολογία του De Rijk αποτελεί απλώς την αναπαραγωγή εκείνης την οποία είχε αναπτύξει ενώπιον του Πρωτοδικείου, οπότε η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη.

14 Η Επιτροπή προσθέτει ότι το επιχείρημα του De Rijk, σύμφωνα με το οποίο τα άρθρα 10 και 20 του παραρτήματος Χ περιλαμβάνουν περιορισμούς σχετικούς με τον τόπο κατοικίας των τέκνων ή τις συνθήκες διαβιώσεως, ενώ το άρθρο 24 του παραρτήματος Χ δεν μνημονεύει κανένα περιορισμό, πράγμα το οποίο αποδεικνύει εξάλλου ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δεν θέλησε να επιβάλει νέα προϋπόθεση περί κατοικίας για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, αποτελεί νέο επιχείρημα το οποίο δεν υποβλήθηκε στην εκτίμηση του Πρωτοδικείου και είναι επομένως απαράδεκτο.

15 Συναφώς, πρέπει καταρχάς να υπενθυμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί, βάσει του άρθρου 168 Α της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 51 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, να στηρίζεται παρά μόνο σε λόγους που αφορούν την παράβαση κανόνων δικαίου, αποκλειομένης οποιασδήποτε αμφισβητήσεως των περιστατικών τα οποία εκτίμησε κατά τρόπο κυρίαρχο το Πρωτοδικείο, και πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να προσδιορίζει επακριβώς τους νομικούς λόγους και επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη του σχετικού αιτήματος. Από τις

διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να αναφέρει επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 19ης Ιουνίου 1992, C-18/91 P, V. κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-3997, σκέψη 15, και διατάξεις της 7ης Μαρτίου 1994, C-338/93 P, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-819, σκέψεις 17 και 18, και της 26ης Σεπτεμβρίου 1994, C-26/94 P, X κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4379, σκέψεις 11 και 12).

16 Οι λόγοι όμως που προβάλλει ο αναιρεσείων πληρούν την προϋπόθεση αυτή, δεδομένου ότι προσάπτει συγκεκριμένα στο Πρωτοδικείο ότι ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 24 του παραρτήματος X και ότι δεν αιτιολόγησε την απόφασή του. Επομένως, οι λόγοι αυτοί είναι παραδεκτοί.

17 Αντιθέτως, όσον αφορά τον λόγο που αφορά την παραβίαση της αρχής της ασφαλείας δικαίου, ο De Rijk απλώς διατυπώνει τον λόγο αυτόν χωρίς να αναπτύσσει κανένα επιχείρημα προς στήριξή του. Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος.

18 Πρέπει εν συνεχεία να υπενθυμιστεί ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει επίσης ότι τα άρθρα 113, παράγραφος 2, και 116, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου απαγορεύουν την προβολή κατά την αναίρεση νέων λόγων μη περιληφθέντων στην προσφυγή (προπαρατεθείσα απόφαση V. κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 21).

19 Εν προκειμένω, ο De Rijk, προβάλλοντας το γεγονός ότι, αντίθετα προς τα άρθρα 10 και 20, το άρθρο 24 του παραρτήματος X δεν μνημονεύει κανένα περιορισμό σχετικό με τον τόπο κατοικίας των τέκνων ή τις συνθήκες διαβιώσεως, δεν προβάλλει νέο λόγο, αλλά διατυπώνει ένα επιχείρημα για να στηρίξει λόγο τον οποίο έχει ήδη εξετάσει το Πρωτοδικείο, ήτοι την εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 24 του παραρτήματος X.

20 Πρέπει επομένως να εκτιμηθούν οι προβαλλόμενοι από τον De Rijk λόγοι, εκτός εκείνου που αφορά την παραβίαση της αρχής της ασφαλείας δικαίου.

Επί της ουσίας

Επί του λόγου που αφορά την παράβαση του άρθρου 24 του παραρτήματος X

21 Ο De Rijk ισχυρίζεται καταρχάς ότι, αντίθετα προς την εκτίμηση του Πρωτοδικείου, το γράμμα του άρθρου 24 του παραρτήματος X είναι σαφές, οπότε η διάταξη αυτή ουδεμιάς ερμηνείας χρήζει. Ωστόσο, αν παρίστατο ανάγκη ερμηνείας, θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη όχι μόνον οι διαπραγματεύσεις που προηγήθηκαν της θεσπίσεως του νομοθετήματος αυτού, αλλά και η σχετική αιτιολογική έκθεση.

22 Ο αναιρεσείων τονίζει συναφώς ότι η Επιτροπή θέλησε να θέσει μια προϋπόθεση περί κατοικίας για την εφαρμογή του άρθρου 24 του παραρτήματος X, υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή θα είχε εφαρμογή στους υπαλλήλους και στους έλκοντες από αυτούς δικαιώματα οι οποίοι συγκατοικούν μαζί τους. Το γεγονός ότι η προϋπόθεση αυτή παραλείφθηκε κατά τις διαπραγματεύσεις που προηγήθηκαν της θεσπίσεως του εν λόγω παραρτήματος πρέπει να ληφθεί υπόψη για την ερμηνεία του άρθρου 24, υπό την έννοια ότι η προβλεπόμενη σ' αυτό συμπληρωματική ασφάλιση χορηγείται χωρίς να επιβάλλεται καμία προϋπόθεση περί κατοικίας όσον αφορά τα συντηρούμενα από τον υπάλληλο πρόσωπα.

23 Ο αναιρεσείων τονίζει επιπλέον ότι στην αιτιολογική έκθεση που συνοδεύει την πρόταση κανονισμού η οποία κατέληξε στον κανονισμό 3019/87 διευκρινιζόταν, στο σημείο 22, ότι η συμπληρωματική ασφάλιση δικαιολογείται ενόψει του πολύ υψηλού κόστους της υγειονομικής περιθάλψεως ή των πρόσθετων κινδύνων τους οποίους αντιμετωπίζουν σε ορισμένες χώρες οι υπάλληλοι που είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα και η οικογένειά τους. Παρά τη διαπίστωση αυτή όμως, ο κοινοτικός νομοθέτης θέσπισε το άρθρο 24 του παραρτήματος X του ΚΥΚ, το οποίο προβλέπει γενικώς επιστροφή στο ακέραιο των ιατρικών εξόδων χωρίς καμία αναφορά σε οποιαδήποτε προϋπόθεση περί κατοικίας.

24 Ο De Rijk ισχυρίζεται εν συνεχεία ότι, αντίθετα προς τα άρθρα 10 και 20 του παραρτήματος X, το άρθρο 24 του ίδιου παραρτήματος δεν μνημονεύει κανένα περιορισμό σχετικό με τον τόπο κατοικίας των τέκνων ή των συνθηκών διαβιώσεως και καταλήγει ότι η βούληση του κοινοτικού νομοθέτη ήταν να τύχουν αυτής της συμπληρωματικής ασφαλίσεως όλοι οι υπάλληλοι που είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα, ανεξάρτητα από τον τόπο κατοικίας των τέκνων τους.

25 Τέλος, ο De Rijk ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο κακώς θεώρησε ότι η ερμηνεία την οποία υποστήριξε είναι ασύμβατη με την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Υποστηρίζει, αφενός, ότι, επειδή οι υπάλληλοι που είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα καταβάλλουν ειδική εισφορά βάσει του άρθρου 24 του παραρτήματος X του ΚΥΚ, οι εν λόγω υπάλληλοι καθώς και η οικογένειά τους υπόκεινται σε οικονομικές υποχρεώσεις διαφορετικές από εκείνες των λοιπών υπαλλήλων και, επομένως, συνιστούν ειδική κατηγορία υπαλλήλων, των οποίων η διαφορετική κατάσταση δικαιολογεί διαφορετική μεταχείριση. Αφετέρου, τονίζει ότι, αν ακολουθηθεί η συλλογιστική του Πρωτοδικείου, υπάλληλος που είναι τοποθετημένος σε τρίτη χώρα και του οποίου το τέκνο κατοικεί μονίμως στον τόπο που είναι τοποθετημένος τελεί στην ίδια κατάσταση με τον υπάλληλο που είναι τοποθετημένος σε τρίτη χώρα και του οποίου το τέκνο κατοικεί σε άλλη τρίτη χώρα, αλλά ο τελευταίος αυτός υπάλληλος θα τυγχάνει διαφορετικής μεταχειρίσεως, καθόσον το άρθρο 24 του παραρτήματος X δεν θα έχει εφαρμογή σ' αυτόν.

26 Κανένα από τα επιχειρήματα που προβάλλει ο αναιρεσείων προς στήριξη του λόγου αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

27 Όπως τόνισε το Πρωτοδικείο, από το προοίμιο του κανονισμού 3019/87, καθώς και από την αιτιολογική έκθεση που συνοδεύει την πρόταση του κανονισμού αυτού, προκύπτει ότι η συμπληρωματική ασφάλιση που καλύπτει την υγειονομική περίθαλψη δικαιολογείται ενόψει του πολύ υψηλού κόστους της υγειονομικής περιθάλψεως σε ορισμένες χώρες και των πρόσθετων κινδύνων τους οποίους αντιμετωπίζουν οι υπάλληλοι αυτοί και η οικογένειά τους.

28 Θα ήταν αντίθετο προς τον επιδιωκόμενο από τον κοινοτικό νομοθέτη σκοπό να διευρυνθεί η ασφάλιση αυτή και να καταλάβει τα συντηρούμενα από τον ασφαλισμένο πρόσωπα σε περίπτωση που κατοικούν εντός της Κοινότητας και αντιμετωπίζουν επομένως το ίδιο κόστος και τους ίδιους κινδύνους που αντιμετωπίζουν τα πρόσωπα που συντηρούνται από τους υπαλλήλους που δεν είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα.

29 Μια τέτοια διεύρυνση θα συνιστούσε, όπως ορθώς τόνισε το Πρωτοδικείο, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, στο μέτρο που οι υπάλληλοι που είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα θα ετύγχαναν ευνοϊκότερης μεταχειρίσεως απ' ό,τι εκείνοι που είναι τοποθετημένοι εντός της Κοινότητας, χωρίς καμία δικαιολογία. Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι η υποχρέωση καταβολής ειδικής εισφοράς που υπέχουν οι μεν δεν καθιστά δυνατή τη διάκρισή τους από τους δε, δεδομένου ότι η υποχρέωση αυτή περιορίζεται στους ειδικούς κινδύνους που αντιμετωπίζουν οι υπάλληλοι που είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα.

30 Περιατέρω, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του De Rijk που αφορά τη διαφορετική μεταχείριση που πρέπει να ισχύει, αφενός, για τον υπάλληλο που είναι τοποθετημένος σε τρίτη χώρα με τέκνο κατοικούν μόνιμα στον τόπο που είναι τοποθετημένος και, αφετέρου, για εκείνον που είναι τοποθετημένος σε τρίτη χώρα του οποίου το τέκνο κατοικεί σε άλλη τρίτη χώρα.

31 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι το Πρωτοδικείο περιορίστηκε να αποφανθεί επί του ζητήματος του συμβατού των κρίσιμων διατάξεων των ΓΕΔ με το άρθρο 24 του παραρτήματος Χ, στο μέτρο που οι ΓΕΔ αποκλείουν την εφαρμογή της διατάξεως αυτής στην περίπτωση κατά την οποία το συντηρούμενο από τον τοποθετημένο σε τρίτη χώρα υπάλληλο τέκνο κατοικεί μόνιμα εντός της Κοινότητας. Αντιθέτως, δεν εμπίπτει στην παρούσα υπόθεση το ζήτημα αν το άρθρο 2 των ΓΕΔ αποκλείει την στο ακέραιο επιστροφή των ιατρικών εξόδων στην περίπτωση την οποία αναφέρει ο αναιρεσείων και, ενδεχομένως, αν το άρθρο αυτό συνάδει με το άρθρο 24 του παραρτήματος Χ.

32 Κατόπιν των προεκτεθέντων, τα επιχειρήματα που αφορούν, αφενός, τη διαφορετική διατύπωση των άρθρων 10 και 20 και του άρθρου 24 του παραρτήματος X και, αφετέρου, τις διαπραγματεύσεις που προηγήθηκαν της θεσπίσεως του κανονισμού 3019/87 δεν μπορούν να οδηγήσουν σε ερμηνεία του άρθρου 24 του παραρτήματος X διαφορετική από εκείνη που περιέχεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

33 Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθώς θεώρησε ότι οι κρίσιμες διατάξεις του άρθρου 2 των ΓΕΔ δεν συνιστούν παράβαση του άρθρου 24 του παραρτήματος X του ΚΥΚ.

34 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αφορά την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που περιέχεται στο άρθρο 33 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου

35 Ο De Rijk υποστηρίζει ότι η αιτιολογία του Πρωτοδικείου προς δικαιολόγηση των επιστροφών των ιατρικών εξόδων στην περίπτωση τρίτων χωρών, στις οποίες τα ιατρικά έξοδα ή οι κίνδυνοι δεν είναι μεγαλύτεροι απ' ό,τι στην Κοινότητα ή όταν τα έξοδα αυτά πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια προσωρινών παραμονών των υπαλλήλων ή των συντηρούμενων από αυτούς προσώπων εντός της Κοινότητας, ήτοι η αρχή μιας πιο χρηστής διοικήσεως, είναι ανεπαρκής και αντιφάσκει προς τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου σύμφωνα με την οποία το άρθρο 24 του παραρτήματος X μπορεί να εφαρμόζεται αποκλειστικά και μόνον όταν υφίστανται οι ειδικές δυσμενείς περιστάσεις που αιτιολόγησαν τη θέσπισή του.

36 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ορθώς το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι θα ήταν δυσανάλογο να αναζητήσει, σε κάθε μία χώρα χωριστά, το πραγματικό κόστος των ιατρικών παροχών ή το επίπεδο των κινδύνων ασθένειας, λαμβανομένων υπόψη των προσπαθειών που απαιτούνται για μια τέτοια έρευνα, του μικρού αριθμού χωρών στις οποίες τα ιατρικά έξοδα ή οι

κίνδυνοι δεν είναι μεγαλύτεροι απ' ό,τι στην Κοινότητα, του μικρού αριθμού υπαλλήλων που είναι τοποθετημένοι στις χώρες αυτές και των δυσχερειών συγκρίσεως των ιατρικών πρακτικών μεταξύ των διαφόρων χωρών. Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι το γεγονός ότι ο νομοθέτης, αφενός, προτίμησε να θεωρήσει κατά τεκμήριο ότι τα ιατρικά έξοδα ή οι κίνδυνοι είναι πάντοτε μεγαλύτεροι σε όλες τις τρίτες χώρες και, αφετέρου, δεν απέκλεισε την εφαρμογή του επίμαχου συστήματος στην περίπτωση κατά την οποία τα ιατρικά έξοδα πραγματοποιήθηκαν από τους υπαλλήλους που είναι τοποθετημένοι σε τρίτη χώρα ή από τα συντηρούμενα από αυτούς πρόσωπα κατά τη διάρκεια προσωρινών παραμονών εντός της Κοινότητας, επιλέγοντας συνεπώς ένα διοικητικό λειτουργικό σύστημα χαρακτηριζόμενο από απλότητα, δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την αντιστάθμιση των δυσμενών περιστάσεων τις οποίες σκοπεί η θέσπιση του ειδικού συστήματος του παραρτήματος X.

37 Επομένως, η βάσει της αρχής της χρηστής διαχειρίσεως εφαρμογή του συστήματος αυτού στις περιπτώσεις που διαλαμβάνονται στη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν αντιφάσκει προς τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου, στη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία η ύπαρξη του άρθρου 24 του παραρτήματος X δικαιολογείται αποκλειστικά και μόνο εφόσον υφίστανται οι ειδικές δυσμενείς περιστάσεις που αιτιολόγησαν τη θέσπιση ενός κατά παρέκκλιση συστήματος επιστροφής. Αντιθέτως, όταν η έλλειψη αυτών των δυσμενών περιστάσεων καθίσταται περισσότερο κανόνας παρά εξαίρεση, δηλαδή όταν η εντός της Κοινότητας κατοικία είναι μόνιμη, δεν υπάρχει πλέον λόγος εφαρμογής του συστήματος αυτού.

38 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως και η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της πρέπει να απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

39 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού αυτού, στις διαφορές μεταξύ των θεσμικών οργάνων και των υπαλλήλων τους τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 122 του εν λόγω κανονισμού, το άρθρο 70 δεν εφαρμόζεται επί των αιτήσεων αναιρέσεως που υποβάλλονται από τους υπαλλήλους ή το λοιπό προσωπικό των θεσμικών οργάνων. Επομένως, δεδομένου ότι ο αναιρεσείων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσας δίκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

Moitinho de Almeida Gulmann Edward

Puissochet Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Μαΐου 1997.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

J. C. Moitinho de Almeida